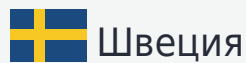

[Начало](#) > ... > [Предприемане На Съдебни Действия](#) > [Къде И Как](#) > [Правото На Коя Страна Се Прилага?](#)
> Sweden

Правото на коя страна се прилага?

Съдържание,
предоставено от

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Източници на действащите норми

1.1 Национални правни норми

Понастоящем международното частно право се регулира в голяма степен от законодателството на ЕС. Шведските национални правила в тази област са определени в законодателни актове и съдебна практика. Със законодателните актове най-вече се привеждат в действие международни конвенции, по които Швеция е страна. Основното законодателство в тази област е следното:

Брак и деца

- Глава 3, членове 4 и 6 от Закона (Закон 1904:26, стр. 1) за някои международни правоотношения във връзка с брака и настойничеството (*lagen om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap*, наричан по-нататък *IÄL*);
- членове 9, 12 и 13 от Наредбата (1931:429) за някои международни правоотношения във връзка с брака, осиновяването и настойничеството (*förordningen om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap, adoption och förmynderskap*, наричана по-нататък *NÄF*);
- член 3 от Закона (2018:1289) за осиновяването в международни ситуации (*lagen om adoption i internationella situationer*);
- членове 2, 3, 3а, 5, 5а, 6 и 6а от Закона (1985:367) за международните аспекти във връзка с бащинството (*lagen om internationella faderskapsfrågor*, наричан по-нататък *IFL*);
- Регламент (ЕС) 2016/1103 на Съвета от 24 юни 2016 г. за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи;
- Регламент (ЕС) 2016/1104 на Съвета от 24 юни 2016 г. за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения в областта на имуществените последици на регистрираните партньорства;
- Закона (2019:234) за имуществените отношения между съпрузи или съжителстващи лица в международни ситуации (*lagen om makars och sambors förmögenhetsförhållanden i internationella situationer*);
- член 1 от Закона (2012:318) за Хагската конвенция от 1996 г. (*lagen om 1996 års Haagkonvention*) и членове 15—22 от Конвенцията за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата, сключена на 19 октомври 1996 г. в Хага (наричана по-нататък *Хагската конвенция от 1996 г.*);

- член 15 от Регламент (ЕО) № 4/2009 на Съвета от 18 декември 2008 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на съдебни решения и сътрудничеството по въпроси, свързани със задължения за издръжка (наричан по-нататък *Регламентът за издръжка*) и Хагският протокол от 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка.

Наследство

- Членове 20—38 от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство.

Договори и покупки

- Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. относно приложимото право към договорни задължения (наричан по-нататък *Регламент Рим I*);
- членове 79—87 от Закона за менителниците (*växellagen*) (1932:130);
- членове 58—65 от Закона за чековете (*checklagen*) (1932:131);
- Закон (1964:528) за приложимото право при продажби на стоки (*lagen om tillämplig lag beträffande köp av lösa saker*, наричан по-нататък *IKL*);
- членове 25а, 31а и 42а от Закона (1976:580) за участието на работещите в управлението на предприятието (*lagen om medbestämmande i arbetslivet*, наричан по-нататък *MBL*);
- Закон (1993:645) за приложимото право при някои застрахователни договори (*lagen om tillämplig lag för vissa försäkringsavtal*);
- глава 13, член 4 и глава 14, член 2 от Кодекса за корабоплаването (*sjölagen*) (1994:1009);
- член 14 от Закона за договорните условия при потребителски правоотношения (1994:1512) (*lagen om avtalsvillkor i konsumentförhållanden*);
- глава 1, член 4 от Закона (2011:914) за защита на потребителите по отношение на договори за разпределено във времето ползване на собственост или дългосрочни ваканционни продукти (*lagen om konsumentskydd vid avtal om tidsdelat boende eller långfristig semesterprodukt*);
- глава 3, член 14 от Закона (2005:59) за договорите от разстояние и договорите за дистанционни продажби (*lagen om distansavtal och avtal utanför affärslokaler*);
- член 48 от Закона за продажбите на потребителски стоки (*konsumentköplagen*) (1990:932).

Обезщетение за вреди

- Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно приложимото право към извъндоговорни задължения (наричан по-нататък *Регламент Рим II*);
- членове 8, 14 и 38 от Закона за вредите от пътнотранспортни произшествия (*trafikskadelagen*) (1975:1410);
- член 1 от Закона (1972:114) относно Конвенцията от 9 февруари 1972 г. между Швеция и Норвегия относно пашата на северния елен (*lagen med anledning av konventionen den 9 februari 1972 mellan Sverige och Norge om renbetning*);
- член 1 от Закона (1974:268) относно Конвенцията за опазване на околната среда от 19 февруари 1974 г. между Дания, Финландия, Норвегия и Швеция (*lagen med anledning av miljöskyddskonventionen den 19 februari 1974 mellan Danmark, Finland, Norge och Sverige*).

Право в областта на несъстоятелността

- Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 г. относно производството по несъстоятелност (наричан по-нататък *Регламентът от 2015 г. относно несъстоятелността*);
- членове 1, 3 и 5—8 от Закона (1934:67) за определяне на правилата, уреждащи обявяването на несъстоятелност по отношение на имущество в Дания, Финландия, Исландия или Норвегия (*lag med bestämmelser om konkurs, som omfattar egendom i Danmark, Finland, Island eller Norge*);
- членове 1, 4—9 и 13 от Закона (1934:68) относно последиците от обявяването на несъстоятелност в Дания, Финландия, Исландия или Норвегия (*lag om verkan av konkurs, som inträffat i Danmark, Finland, Island eller Norge*);
- членове 1, 3—8 и 12 от Закона (1981:6) относно обявяването на несъстоятелност по отношение на имущество в друга скандинавска държава (*lag om konkurs som omfattar egendom i annat nordiskt land*);
- членове 1, 4—9, 13 и 14 от Закона (1981:7) за последиците от обявяването на несъстоятелност в друга скандинавска държава (*lag om verkan av konkurs som inträffat i annat nordiskt land*).

1.2 Многостранни международни конвенции

Швеция е страна по следните многостранни международни конвенции, които съдържат правни норми, определящи приложимото право. Тъй като в Швеция се прилага дуалистичен подход към международните договори, тези многостранни конвенции също са транспонирани в шведското вътрешно право. Моля, вж. по-горе.

Обществото на народите

- Конвенция от 1930 г. относно уреждането на някои правни спорове във връзка с менителниците и записите на заповед;
- Конвенция от 1931 г. относно уреждането на някои правни спорове във връзка с чековете.

Хагска конференция по международно частно право

- Конвенция от 1955 г. за приложимото право при международна продажба на стоки;
- Конвенция от 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпореждания;
- Конвенция от 1996 г. за компетентността, приложимото право, признаването, изпълнението и сътрудничеството във връзка с родителската отговорност и мерките за закрила на децата;
- Хагски протокол от 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка.

Европейски съюз

- Конвенция от 1980 г. за приложимото право към договорните задължения (*Регламент Рим I* замени Конвенцията по отношение на договори, сключени на или след 17 декември 2009 г.).

Скандинавски конвенции

- Конвенция от 1931 г. между Дания, Финландия, Исландия, Норвегия и Швеция за определяне на нормите на международното частно право във връзка с брака, осиновяването и настойничеството (последно изменена с конвенция за изменение от 2006 г.);
- Конвенция от 1933 г. между Швеция, Дания, Финландия, Исландия и Норвегия относно несъстоятелността (наричана по-нататък *Конвенцията на скандинавските държави относно несъстоятелността*);
- Конвенция от 1934 г. между Дания, Финландия, Исландия, Норвегия и Швеция относно наследяването, завещанията и управлението на наследственото имущество (последно изменена с конвенция за

изменение от 2012 г.);

- Конвенция от 1974 г. между Дания, Финландия, Норвегия и Швеция относно опазването на околната среда.

1.3 Основни двустранни конвенции

- Конвенция от 1972 г. между Швеция и Норвегия относно пашата на северния елен (*1972 års konvention mellan Sverige och Norge om renbetning*).

2 Прилагане на стълкновителни норми

2.1 Задължение на съдията да прилага служебно стълкновителните норми

По принцип, когато спорът има международно измерение, съдът следва по своя инициатива да разгледа въпроса за приложимото право. В няколко норми на шведското международно частно право се посочва, че трябва да се зачита изборът на право на договарящите се страни по въпроси, свързани със сключеното споразумение. Когато е възможно извънсъдебно уреждане на спора, страните също така могат да се споразумеят за приложимото право при разглеждане на спора пред съда. Когато спорът се отнася до правоотношение, във връзка с което съгласно шведското вътрешно право се допуска процедура по помирение, съдът следва да одобри единодушна декларация за подчиняване на шведското право, при условие че спорът има връзка с Швеция (моля, вж. новия правен архив (NJA), 2017 г. стр. 168).

2.2 Препращане

Доктрината за препращане не се приема като общо правило в шведското международно частно право. Що се отнася до способността на чуждестранни граждани да сключват сделки, включващи менителници и чекове обаче, в член 79, параграф 2 от Закона за менителниците и в член 58, параграф 2 от Закона за чековете е предвидено изключение. Причината за това е, че тези разпоредби са основани на международни конвенции. В член 9, параграф 2 от Закона (1981:7) за последиците от обявяване на несъстоятелност в друга скандинавска държава е предвидено и друго изключение. Накрая, що се отнася до действителността на брака от гледна точка на формата, препращането се признава в глава 1, член 1, параграф 7 от Закона (1904:26, стр. 1) за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството.

2.3 Промяна на критерия за определяне на приложимото право (привръзка)

Няма общи норми, уреждащи последиците от промяна на критерия за привързване. Например регламентите на Европейския съюз за имуществените отношения между съпрузи и регистрирани партньори са основани на принципа на неизменяемост. Това означава, че приложимото право, определено за критерия за привързване, който е съществувал към момента на сключване на брака или регистриране на партньорството, се променя само по изключение и при постъпване на заявление, като трябва да се изпълнят някои условия, определени в съответния регламент на Европейския съюз.

От друга страна, към имуществения режим между съпрузи в скандинавските държави се прилага принципът на изменяемост. Това означава, че ако съпрузите не сключат споразумение относно избора на приложимо право и ако впоследствие и двамата съпрузи са били с местопребиваване в друга скандинавска държава и са пребивавали там поне две години, вместо това ще се прилага правото на тази държава. Ако обаче преди да сключат брак, и двамата съпрузи са били с местопребиваване в тази държава или ако са граждани на тази държава, правото на тази държава ще се прилага от началото на местопребиваването им там. Подобен принцип се прилага и по отношение на съжителството. (Моля, вж. глава 3, член 9 и глава 5, член 6 от Закона за имуществените отношения между съпрузи или съжителстващи лица в международни ситуации.)

2.4 Изключения от обичайното прилагане на стълкновителни норми

Общ принцип на шведското международно частно право е, че разпоредба на чуждо право не трябва да се прилага, ако прилагането ѝ би било очевидно несъвместимо с основите на правната система в

Швеция. В тази връзка са предвидени разпоредби и в голяма част от нормативните актове в областта на международното частно право, но от това не следва, че за ограничение от съображения за обществен ред е необходимо законово основание. Налице са много малко съдебни решения, в които е установено, че чуждото право не може да се приложи по съображения, свързани с обществения ред.

Определянето на това кои норми от шведското законодателство съдържат обвързващи международни норми обикновено е правомощие на съдебната власт.

2.5 Доказване на чуждестранен закон

Ако съдът прецени, че е приложимо чуждо право, но не е запознат с материалноправното му съдържание, той може да избира между два варианта. Той може да проучи въпроса сам или да поиска от дадена страна да предостави необходимата информация. Изборът е въпрос на целесъобразност. Ако съдът сам проучи въпроса, той може да поиска съдействие от Министерството на правосъдието. Като цяло съдът следва да играе по-активна роля, когато не е възможно извънсъдебно уреждане на спора, докато при спорове, при които е възможно извънсъдебно уреждане, той може да делегира по-голямата част от работата по проучването на самите страни.--

3 Стълкновителни норми

3.1 Договорни задължения и правни действия

Швеция е страна по Римската конвенция от 1980 г. за приложимото право към договорните задължения. В някои области съществуват отделни норми във връзка с избора на право. Регламент Рим I замени Конвенцията по отношение на договори, сключени на или след 17 декември 2009 г.

Споразумения относно продажбата на стоки се уреждат от Закона (1964:528) за приложимото право при продажби на стоки, с който в шведското право се транспонира Хагската конвенция от 1955 г. за приложимото право при международна продажба на стоки. Законът има предимство пред нормите, определени в Регламент Рим I. Той обаче не обхваща потребителските договори. В съответствие с член 3 от Закона купувачът и продавачът имат право да определят със споразумение приложимото право. В член 4 се посочва, че ако страните не са избрали приложимото право, тогава се прилага правото на държавата по местопребиваване на продавача. Съществуват изключения от това правило, ако продавачът е приел поръчката в държавата по местопребиваване на купувача, както и за покупки на борса или чрез търг.

Съществува и друго изключение от правилата на Регламент Рим I по отношение на някои потребителски договори. Специални норми, целящи защитата на потребителите от клаузи за избор на право, са предвидени в член 48 от Закона за продажбите на потребителски стоки (1990:932), член 14 от Закона за договорните условия при потребителски правоотношения (1994:1512), глава 1, член 4 от Закона (2011:914) за защита на потребителите по отношение на договори за разпределено във времето ползване на собственост или дългосрочни ваканционни продукти и глава 3, член 14 от Закона (2005:59) за договорите от разстояние и договорите за дистанционни продажби---. Съгласно тези разпоредби при определени обстоятелства трябва да се прилага правото на държава — членка на ЕИП, ако то предлага по-добра защита за потребителя.

В членове 79—87 от Закона за менителниците (1932:130) и в членове 58—65 от Закона за чековете (1932:131) са предвидени специфични норми за менителници и чекове---. Те се основават на Женевската конвенция от 1930 г. за уреждане на някои конфликти на правни норми във връзка с менителници и записи на заповед и Женевската конвенция от 1931 г. относно уреждането на някои конфликти на правни норми във връзка с чекове.

Някои застрахователни договори за отговорност са уредени от Закона (1993:645) за приложимото право при някои застрахователни договори.

3.2 Извъндоговорни задължения

Въпросът с приложимото право към извъндоговорни задължения е уреден от Регламент Рим II.

3.3 Правно положение на субекта и негови аспекти, свързани с гражданското състояние (име, местопребиваване, правоспособност и дееспособност)

Традиционно в шведското международно частно право критерият за привързване с решаващо значение за установяване на правното положение на физическото лице е гражданството. В днешно време обаче има толкова много случаи, в които гражданството трябва да отстъпи на местопребиваването като основен критерий за привързване, че е под въпрос дали все още може да се твърди, че съществува един-единствен основен критерий за привързване по отношение на правното положение на физическото лице. В шведското международно частно право правното положение на физическото лице се отнася най-вече до дееспособността и името на съответното лице.

Съгласно глава 1, член 1 от Закона (1904:26, стр. 1) за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството дееспособността за сключване на брак пред шведски орган по принцип трябва да се установи в съответствие с шведското право, ако някоя от страните е шведски гражданин или е с местопребиваване в Швеция. В рамките на скандинавските държави подобни норми се прилагат в съответствие с член 1 от Наредбата (1931:429) за някои международни правоотношения във връзка с брака, осиновяването и настояничеството.

По отношение на настояничеството и попечителството са предвидени специални норми в глави 4 и 5 от Закона (1904:26, стр. 1) за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството и в членове 14—21а от Наредбата (1931:429) за някои международни правоотношения във връзка с брака, осиновяването и настояничеството.-

Въпросът за приложимото право към дееспособността за сключване на договори се урежда частично от член 13 от Регламент Рим I. Дееспособността за сключване на сделки, включващи менителници или чекове, е уредена от специалните норми, определени в член 79 от Закона за менителниците и в член 58 от Закона за чековете.

В глава 11, член 3 от Кодекса на съдопроизводството (*rättegångsbalken*) е предвидена специална норма относно дееспособността на лицата да съдят и да бъдат съдени, в която е установено, че чуждестранен гражданин, който не може да води съдебно производство в собствената си държава, може все пак да има право на това в Швеция, ако е дееспособен по шведското право.

В шведското международно частно право се счита, че въпросите за името спадат към правото в областта на правното положение на физическото лице. Това означава например, че приемането от единия съпруг на името на другия не се квалифицира като въпрос от областта на правното действие на брака в личната сфера. Съгласно член 31 от Закона (2016:1013) за личните имена (*lagen om personnamn*) този закон не се прилага за шведски граждани с местопребиваване в Дания, Норвегия или Финландия. Може да се направи заключение *a contrario*, че той се прилага за шведски граждани навсякъде другаде. В съответствие с член 32 законът може да се прилага и за чуждестранни граждани с местопребиваване в Швеция.

3.4 Установяване на произход, в т.ч. осиновяване

В шведското материално право не се прави разлика между законнородени и незаконнородени деца и в шведското международно частно право няма конкретни норми за избора на право във връзка с определяне дали дадено дете следва да се счита за родено във или извън брака, или дали дадено дете, родено извън брака, може да бъде припознато.--

Що се отнася до приложимото право по отношение на установяването на бащинство, съществуват различни норми относно презумпцията за бащинство и за установяването на бащинство от съда. Презумпцията за бащинство е уредена от член 2 от Закона (1985:367) за международните аспекти във връзка с бащинството. В съответствие с тази разпоредба мъж, който е или е бил женен за майката на детето, се счита за баща на детето, ако това произтича от правото на държавата по местопребиваване на детето при раждането му, или ако според това право никой не е считан за баща, ако това произтича от правото на държавата, на която детето е станало гражданин при раждането му. Ако обаче местопребиваването на детето при раждането му е Швеция, въпросът винаги се решава по шведското право. Ако бащинството трябва да бъде установено от съда, съдът по принцип прилага правото на държавата по местопребиваване на детето към момента на постановяване на съдебното решение на

първа инстанция.

В съответствие с член 3 от Закона (2018:1289) за осиновяването в международни ситуации шведски съд, който разглежда заявление за осиновяване, трябва да прилага шведското право.

Чуждестранно решение за осиновяване, което е валидно в Швеция, поражда същите правни последици като шведско решение за осиновяване.

Въпросът с приложимото право към издръжката за деца е уреден от Хагския протокол от 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка. Общата норма е, че задълженията за издръжка се уреждат от правото на държавата по местопребиваване на детето. Ако детето не може да получи издръжка от страната, която е задължена да я предоставя съгласно това право, трябва да се приложи правото на държавата, в която се намира съдът. Ако детето не може да получи издръжка от страната, която е задължена да я предостави съгласно едното или другото право, а двете страни са граждани на една и съща държава, трябва да се приложи правото на тази държава.

3.5 Брак, извънбрачни двойки/фактическо съжителство, партньорства, развод, съдебна раздяла, задължения за издръжка

Що се отнася до дееспособността за сключване на брак, моля, вж. точка 3.3 по-горе. Общата норма е, че бракът се счита за действителен от гледна точка на формата, ако е действителен в държавата, в която е сключен; вж. глава 1, член 7 от Закона (1904:26, стр. 1) за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството.

Правните последици от брака могат да бъдат разделени на две основни категории: последици в личната сфера и последици, свързани с имуществените отношения между съпрузите (моля, вж. точка 3.6 по-долу). Основната правна последица от брака от лична гледна точка се състои в това, че съпрузите имат взаимно задължение да се издържат един друг. Според шведското международно частно право въпросите, касаещи правото на съпрузите да се наследяват, придобиването на името на другия съпруг или задължението им да издържат децата на другия съпруг, не се считат за правни последици от брака и приложимото право се определя от нормите за избор на право, уреждащи наследяването, личните имена и т.н.

Въпросът за приложимото право към издръжката за съпруг/а е уреден от Хагския протокол от 2007 г. за приложимото право към задължения за издръжка. Общата норма е, че задълженията за издръжка се уреждат от правото на държавата по местопребиваване на страната, която има задължение за предоставяне на издръжка. Ако някой от съпрузите се противопостави на прилагането на това право и правото на друга държава има по-тясна връзка с брака (по-специално правото на държавата, в която най-скоро са пребивавали заедно), тогава трябва да се приложи правото на въпросната друга държава.

Що се отнася до развода, глава 3, член 4, параграф 1 от Закона (1904:26, стр. 1) за някои международни правоотношения във връзка с брака и настояничеството предвижда, че шведските съдилища трябва да прилагат шведското право. Член 4, параграф 2 предвижда изключение, ако и двамата съпрузи са чуждестранни граждани и нито един от тях не е пребивавал в Швеция в продължение на поне една година.

Шведското материално право не включва правните институти на законна раздяла или унищожаване на брака. Нормите, уреждащи делбата на имуществото след законна раздяла, са определени в глава 2, член 6 и глава 3, член 13 от Закона (2019:234) за имуществените отношения между съпрузи или съжителстващи лица в международни ситуации.

3.6 Режими на имуществени отношения

Въпросите, свързани с приложимото право към имуществения режим между съпрузи, се уреждат от глава III от Регламент (ЕС) 2016/1103 на Съвета от 24 юни 2016 г. за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с имуществения режим между съпрузи. Подобни норми за регистрирани партньорства са определени в глава III от Регламент (ЕС) 2016/1104 на Съвета от 24 юни 2016 г. за изпълнение на засиленото сътрудничество в областта на компетентността, приложимото право,

признаването и изпълнението на решения в областта на имуществените последици на регистрираните партньорства. В глава 2 от Закона (2019:234) за имуществените отношения между съпрузи или съжителстващи лица в международни ситуации се определят разпоредби, които допълват регламентите на Европейския съюз (моля, наред с другото, вж. глава 2, членове 4 и 5).

Специални разпоредби относно приложимото право към имуществения режим между съпрузи в рамките на скандинавските държави са определени в глава 3 от Закона (2019:234) за имуществените отношения между съпрузи или съжителстващи лица в международни ситуации (моля, наред с другото, вж. глава 3, членове 8—11).

3.7 Завещания и наследяване

Въпросът за избора на право по отношение на завещанията и наследствата е уреден от Регламент (ЕС) № 650/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно компетентността, приложимото право, признаването и изпълнението на решения и приемането и изпълнението на автентични актове в областта на наследяването и относно създаването на европейско удостоверение за наследство. Нормите за избор на право в Регламента са приложими, независимо дали международната връзка е с друга държава членка или с всяка друга държава--.

Съществуват обаче специални разпоредби по отношение на действителността на завещанията от гледна точка на формата съгласно глава 2, член 3 от Закона (2015: 417) за наследяването и международните ситуации (*lagen om arv i internationella situationer*), с които в шведското право се транспонира Хагската конвенция от 1961 г. относно стълкновението на закони в областта на формата на завещателните разпореждания. Дадено завещание трябва да се счита за действително, ако отговаря на изискванията по отношение на формата съгласно правото на мястото, в което завещателят го е съставил, или правото на държавата по местопребиваване, или на държавата, на която завещателят е гражданин към момента на съставяне на завещанието или към момента на смъртта. Разпореждане, което се отнася до недвижими вещи, също така трябва да се счита за действително от гледна точка на формата, ако отговаря на изискванията по отношение на формата съгласно правото по мястото, на което се намира вещта. Същите норми се прилагат по отношение на отмяната на завещания. Отмяната също така трябва да се счита за действителна, ако отговаря на изискванията по отношение на формата на такава отмяна съгласно някой от законите, според чиито условия завещанието е било действително от гледна точка на формата.

3.8 Недвижимо имущество

В областта на вещното право съществуват норми за избор на право само за някои случаи, свързани с кораби и въздухоплавателни средства, финансови инструменти и незаконно изнесени паметници на културата, както и за някои ситуации, уредени с Конвенцията на скандинавските държави относно несъстоятелността и Регламента относно несъстоятелността.

Във вещното право последиците от дадено придобиване или ипотека върху движима или недвижима вещь например трябва да се определят в съответствие с правото на държавата по местонахождението на вещта към момента на придобиването или учредяването на ипотека. Това право определя всички вещни права по същество, начинът, по който възниква и се погасява вещното право, всички изисквания, които може да се прилагат по отношение на формата и правата, които дава вещното право срещу трети лица.

Що се отнася до чужди обезпечителни права, в съдебната практика е установено, че ако към момента на възникване на обезпечително право продавачът е знаел, че вещта ще бъде отнесена в Швеция (и обезпечителното право не е действително в Швеция), вместо него продавачът е трябвало да получи обезпечение, което би отговорило на изискванията на шведското право-. Освен това чуждото обезпечително право не следва да поражда правни последици, ако е изминал определен период от време след донасянето на вещта в Швеция. В такива случаи чуждестранният кредитор ще е имал време или да получи ново обезпечение, или да събере дълга.

3.9 Несъстоятелност

Регламентът от 2015 г. относно несъстоятелността определя норми, които уреждат приложимото право

по отношение на други държави — членки на Европейския съюз (с изключение на Дания).

По отношение на онези скандинавски държави, които не са обхванати от Регламента от 2015 г. относно несъстоятелността, съществуват отделни разпоредби относно приложимото право, основани на приетата през 1933 г. Конвенция на скандинавските държави относно несъстоятелността и транспонирани в шведското право със законодателен акт, приет през 1981 г. (по отношение на Исландия обаче се прилагат разпоредбите на по-ранния законодателен акт от 1934 г.). Общата норма според Конвенцията на скандинавските държави относно несъстоятелността е, че производство по несъстоятелност в договаряща се държава (държавата, в която се води производството по несъстоятелност) трябва да включва и принадлежащи на длъжника вещи, които се намират в друга договаряща се държава. По принцип към въпросите, свързани с тези вещи, като например правото на длъжника на контрол върху неговите или нейните вещи и какво трябва да бъде включено в масата на несъстоятелността, трябва да се прилага правото на държавата, в която се води производството по несъстоятелност.

По-голямата част от шведското международно право в областта на несъстоятелността не е определено в законодателни актове, с изключение на посочените по-горе правила. Основната презумпция е, че се прилага правото на държавата, в която се води производството по несъстоятелност (*lex fori concursus*). Наред с другото, това означава, че по отношение на несъстоятелност в Швеция ще се прилага шведското право както към самото производство, така и към всички други въпроси, свързани с правото в областта на несъстоятелността.

■ Последна актуализация: 26/03/2021

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.